

1980. Zij wilden in Amsterdam het vliegtuig verlaten om na verblijf van enkele dagen naar Spanje door te reizen. Daar zij niet over voldoende middelen van bestaan beschikten werd hen de toegang tot Nederland geweigerd. Enkele dagen later zijn zij onder toezicht van de Koninklijke Marechaussee naar Spanje doorgereisd.

Bij aankomst te Madrid bleek dat zij lid waren van de ETA-Militair en dat de paspoorten van betrokkenen vals waren, waarop hun aanhouding volgde. Tijdens hun verblijf op vliegveld Schiphol hebben betrokkenen wel verklaard dat zij vreesden bij aankomst in Spanje te zullen worden gearresteerd, doch de reden van die vrees werd door hen niet aangegeven. Ook niet nadat meermalen nadrukkelijk hiernaar was gevraagd.

III.

Uit betrouwbare bron werd vernomen dat vermoedelijk in Europa verblijft:

Betrokkene zou deel uitmaken van een Palestijnse terroristische organisatie.

Hij maakt gebruik van een vals Jordaans paspoort nr. 647015, afgegeven dd. 15-12-1978 te Amman.

RECHERCHE INFORMATIE

Centrale Recherche
Informatiedienst

Raamweg 47 Den Haag
Postbus 20304
2500 EH Den Haag
Telefoon 070-61 40 91
Telex 31152

JOURNAAL BERICHTGEVING
TERRORISME

1ste jaargang, augustus no. 80-08

Bulletin
Bijzondere Zaken Centrale

I. Binnenland

A. Onderzoek naar de dader(s) van de moord op de zoon van de Turkse ambassadeur, gepleegd op 12-10-1979 ten Den Haag
De verdachte

Libanese nationaliteit, is op donderdag 19 juli 1980 uitgeleverd aan Nederland.

Hij werd begeleid door 2 F.B.I.-agenten en is ingesloten in het Huis van Bewaring te Scheveningen.

In tegenwoordigheid van de Rechter-Commissaris, die het onderzoek leidt, is op woensdag 25 juni 1980 geconfronteerd met een zevental getuigen van de moord (z.g. Oslo-confrontatie).

In de eerste ronde werd door 5 van de 7 getuigen positief herkend, terwijl hij in de tweede ronde door 6 van de 7 getuigen positief werd aangewezen, als degene die op 12-10-1979 de moord heeft gepleegd.

Hij verklaart onschuldig te zijn en geeft op ten tijde van de moord op familiebezoek te zijn geweest in Libanon.

Het onderzoek in Libanon, teneinde zijn opgegeven alibi te verifiëren, is nog gaande.

2. 'Redbook'

In de eerste maanden van het jaar zijn de tot dan in gebruik zijnde handleidingen voor het onderkennen van valse paspoorten ingenomen. De opvolger van deze handleiding, een boekje met de naam 'Redbook', is inmiddels verspreid.

De afbeeldingen die in dit boekje voorkomen, zijn alle overgenomen uit reisdocumenten die in de afgelopen jaren door leden van terroristische organisaties zijn gebruikt.

'Redbook' is in de eerste plaats bestemd voor diensten die belast zijn met de paspoortcontrole op luchthavens en andere grensposten; daar immers is iedereen in de regel verplicht zijn identiteitspapieren te tonen.

Toch is 'Redbook' in Nederland ook ter beschikking gesteld van alle Rijk- en Gemeentepolitiekorpsen.

Het kan namelijk voorkomen dat een lid van een terroristische organisatie tijdens zijn verblijf in een bepaald land van 'identiteit wisselt' en hij derhalve bij een eventuele controle van zijn papieren een ander paspoort toont dan waarmee hij het land is binnengekomen.

Het merendeel van de in 'Redbook' voorkomende valse paspoorten en stempels zijn vervaardigd in Beirut of Bagdad door Palestijnse organisaties. Dit betekent niet dat alleen Palestijnen gebruik kunnen maken van deze paspoorten. Ook terroristische organisaties uit andere delen van de wereld hebben de beschikking gekregen over blanco valse paspoorten, vervaardigd door Palestijnse organisaties.

Als voorbeeld hiervoor moge het in 'Redbook' afgebeelde valse Pakistaanse paspoort dienen. Geen enkele man van Mohammedaans herkomst zal laten aantekenen dat zijn echtgenote 'Ali' heet; 'Ali' is een naam die alleen door mannen gedragen wordt. De drager van dat betreffende paspoort liep dan ook door deze verschrijving tegen de lamp. De andere valsheidskenmerken werden pas later vastgesteld.

Wellicht verbaast U zich over de soms vreemde spellingfouten die in meerdere afgebeelde paspoorten en stempels voorkomen, zoals: 'wife' in plaats van 'wife', 'signature' in plaats van 'signature', 'immigration' in plaats van 'immigration', etc. Voor het vervaardigen van de afgebeelde valse paspoorten en stempels hebben echte paspoorten, die op de een of andere manier in het ongereede zijn geraakt, als voorbeeld gediend. De clichés voor het vervaardigen van de valse paspoorten zijn lange fotografische weg gemaakt. Alvorens de opnamen hiervoor kunnen worden gemaakt, dienen de in het echte paspoort voorkomende persoonsgegevens, handtekeningen en andere aantekeningen te worden uitgeradeerd. Wanneer deze aantekeningen door de gedrukte tekst lopen, zullen ook daarvan gedeelten wegvallen, die later weer moeten worden aangevuld. Voor iemand die gewend is alleen in Arabische lettertekens te schrijven is een vergissing licht gemaakt.

De vervaardigers van de valse paspoorten zullen in de meeste gevallen zeer zeker op de hoogte zijn van de fouten die in het verleden zijn gemaakt. Hun probleem is echter dat er kennelijk geen registratie is bijgehouden waar de door hen gemaakte valse paspoorten zijn gebleven. Het valse Jordaans paspoort, waarin de opvallende 'wife/wife'-fout voorkomt, werd na 1978 niet meer uitgegeven. Toch blijken nog steeds exemplaren van die serie in omloop te zijn en te worden gebruikt.

De eerste pagina van het boekje geeft, voor wat betreft de paspoorten, een opsomming welke paspoorten in het boekje zijn opgenomen en op welke pagina de valsheidskenmerken voorkomen.

Opgemerkt wordt dat het mogelijk is dat van een bepaald land op hetzelfde moment paspoorten in omloop zijn die qua kleur en indeling van elkaar verschillen.

Wanneer een paspoort van een bepaald land wordt aangetroffen waarvan een bepaalde pagina afwijkt van het in dit boekje afgebeelde, hoeft dit niet te betekenen dat dit paspoort vals is. In gevallen van twijfel kunt U altijd terecht bij de Palestijnen Centrale van de C.R.I. De valse stempels, waarvan een inhoudsopgave eveneens op de eerste pagina van het 'Redbook' voorkomt, kunnen ook in echte paspoorten voorkomen.

Vlak voor het afsluiten van dit Journal werden nog twee aanvullingen ontvangen op de inhoud van het 'Redbook'.
 1) De nieuwe druk van Cypriotische paspoorten heeft een geperforeerd serienummer die wordt voorafgegaan door de letter 'B'.
 Indien in dit serienummer het cijfer '5' voorkomt, heeft dit cijfer een RECHTE onderkant.
 Bij oudere drukken, die worden voorafgegaan door de letter 'A' dient de '5' van anderen ROND te zijn.
 Bij de tot op heden aangetroffen valse Cypriotische paspoorten begon het serienummer steeds met de combinatie 'A 145'.
 2) De nieuwe druk van Jordaanse paspoorten heeft een geperforeerd serienummer waarin een eventueel voorkomend cijfer '5' een RECHTE onderkant heeft.
 Deze nieuwe druk heeft een flexibele omslag.
 Bij oudere paspoorten, die een *harde* kift hebben, is een '5' met rechte onderkant een valsheidskenmerk.
 Verzocht wordt bovenstaande aan te tekenen in de in Uw bezit zijnde exemplaren van 'Redbook'.

C. Het arrest van het Haagse gerechtshof in de zaak-

Op 10 juni 1980 heeft het gerechtshof te 's-Gravenhage - samengesteld: mrs. en - arrest gewezen in het hoger beroep, dat zowel de verdachte

, als de officier van justitie bij de Rotterdamse rechtbank hadden ingesteld tegen het vonnis van 19 april 1979 van de Rotterdamse rechtbank, waarbij genoemde verdachte werd veroordeeld tot één jaar en zes maanden gevangenisstraf met aftrek wegens diefstal van een pistool, gewoonteheling met betrekking tot een groot aantal goederen, en het voor handen hebben van vuurwapens en munitie, en werd vrijgesproken van het onder zich nemen en/of houden van een 170 foto's en fotonegatieven van personen, onder wie een aantal leden van de B.V.D. - zijnde dat totaal van fotografische afbeeldingen een gegeven, waarvan de geheimhouding door het belang van de Staat wordt geboden. Het Haagse gerechtshof heeft ook dit laatste punt wel bewezen geoordeeld, het vonnis vernietigd, en de verdachte veroordeeld tot een straf van drie jaar met aftrek. Hoewel de verdachte beroep in cassatie heeft ingesteld, is het arrest van belang voor de gehele Nederlandse politie in het kader van de terreurbestrijding. Hieronder wordt de essentie ervan weergegeven.

De voorgeschiedenis

(Zie hiervoor meer uitgebreid het Extra-journal berichtgeving terrorisme nrs. 3 en 4, d.d. 12 en 21 oktober 1977, en het Extra-journal i.v.m. de zaak- d.d. 18 mei 1979)
 Op 7 oktober 1977 werd verdachte door twee opsporingsambtenaren van de gemeentepolitie te Capelle a.d. IJssel aangehouden toen hij een garagebox in deze gemeente verliet. Deze box had hij tien minuten tevoren betreden hetgeen door de verbalisanten was geconstateerd. In deze garagebox bleek een groot aantal goederen te zijn opgeslagen, welke volgens de verklaring van de verdachte zouden moeten dienen om krachtdadig ingrijpen of overdediging mogelijk te maken, wanneer (volgens de verdachte onontkoombaar) de situatie in Nederland zo zou veranderen, dat verzet tegen de Overheid noodzakelijk zou zijn. Zie voor een overzicht van de in beslag genomen goederen de lijst van terug te geven, in beslag genomen voorwerpen, welke in het journal d.d. 18 mei 1979 aan het eind is vermeld.
 Korte tijd na de aanhouding van werden als medeverdachte af. Al spoedig viel als medeverdachte af.
 De andere verdachten werden hangende de verdere vervolging op vrije voeten gesteld.
 Alleen hebben na verloop van tijd bezwaarschriften tegen de uitgebrachte dagvaardingen ingediend, welke tot in hoogste instantie werden afgewezen. De zaak- was de

eerste, die op 5 april 1979 werd berecht (deze zaak is ook steeds als de 'test-case' beschouwd).
 werd veroordeeld, later volgden veroordelingen van en . Op 27 mei 1980 stond verdachte in hoger beroep terecht. Het hoger beroep van en is nog niet behandeld; deze zaken zijn teruggewezen naar de rechter-commissaris te Rotterdam.
 Het Haagse gerechtshof heeft zich met de bewezenverklaring van de ook door de Rotterdamse rechtbank bewezen verklaarde onderdelen van de tenlastelegging kunnen verenigen met een enkele correctie en aanvulling, maar de vrijspraak t.a.v. de fotonegatieven onjuist geoordeeld.
 De Rotterdamse rechtbank had t.a.v. dit punt van de tenlastelegging weliswaar overwogen dat een min of meer complete collectie van foto's van zgn. B.V.D.-agenten een gegeven vormt, waarvan de geheimhouding door het belang van de Staat wordt geboden, maar de rechtbank achtte hetgeen was aangetroffen 'zò oud, zò incompleet en ook zò onzuiver, dat het belang van de Staat geheimhouding daarvan niet echt gebod, al is zodanige geheimhouding zeker wenselijk'. De rechtbank nam daarbij in aanmerking 'dat de foto's, alsmede de van de negatieven gemaakte afdruken, gaoedeels van uiterst matige kwaliteit waren en met name opmerkelijk onscherp, terwijl ook niet bleek van enige systematisering of catalogisering'.

Bewijsmiddelen

Als bewijsmiddelen m.b.t. dit punt heeft het hof in het arrest opgenomen:
 - de verklaring van de verdachte, ter zitting in hoger beroep afgelegd, waarbij hij o.m. heeft verklaard in de betreffende garagebox te Capelle a.d. IJssel voorwerpen en aantekeningen te hebben opgeslagen, die hij 'ter voorbereiding van een te verwachten krachtdadig verzet tegen de Overheid (in te zetten zodra de vrijheden in Nederland praktisch geheel verdwenen zouden zijn) nodig had, en dat hij daar bovendien drie mapjes bewaarde, hem gegeven door 'iemand die achterna werd gezeten en voor wie hij die mapjes heeft bewaard, maar wiens naam hij niet kent'.
 - het ambtseidig proces-verbaal van drie opsporingsambtenaren, die o.m. hebben verklaard dat zij in deze garagebox na de aanhouding van de verdachte hebben aangetroffen een blauw koffertje met negen doosjes met negatieffilmrolletjes en twee enveloppen met negatievenstrips, en een plastic draagtas met daarin persoonsgegevens van vermoedelijke B.V.D.-functionarissen en drie mapjes met foto's voormelde negatieven zijn door de Technische Opsporingsdienst van de gemeentepolitie te Rotterdam ontwikkeld; het waren er 298; het aantal foto's bedroeg 128.
 - de verklaring van mr. , hoofd van de Binnenlandse Veiligheidsdienst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, behelzende dat de serie foto's 1 t/m 298 een aantal duidelijk herkenbare afbeeldingen bevatte van medewerkers van de B.V.D. en dat voor de serie 299 t/m 426 hetzelfde gold. Voorts dat in deze collecties in totaal ongeveer 170 B.V.D.-ers waren afgebeeld in een situatie (op de foto's was een deel van het gebouw van de Dienst als achtergrond zichtbaar) waaruit hun relatie met de B.V.D. blijkt.

Op grond van deze bewijsmiddelen, waarbij de inhoud van de genoemde geschriften slechts is gebezigd in verband met de inhoud van de overige bewijsmiddelen, heeft het hof bewezen geoordeeld en de overtuiging bekomen dat de verdachte te 'Capelle a.d. IJssel op 7 oktober 1977, tezamen en in vereniging met anderen opzettelijk een hoeveelheid foto's en fotonegatieven, op een aantal waarvan telkens herkenbaar waren afgebeeld één of meer in dienst van de Rijksoverheid (departement van Binnenlandse Zaken) bij de Binnenlandse Veiligheidsdienst tewerkgestelde personen, in totaal (ongeveer) honderdzeventig verschillende personen - zijnde dat totaal van fotografische afbeeldingen een gegeven, waarvan de

D. Volksfront voor de bevrijding van Palestina (P.F.L.P.) Trainet ETA-Militair
 Bij onderzoeken door de Spaanse politie- en inlichtingendiensten werd vastgesteld dat in de afgelopen jaren verschillende groepen van leden van de ETA-Militair in een trainingskamp van de P.F.L.P. nabij Aden in Zuid-Jemen een guerrilla-opleiding hebben ontvangen. De laatste deelnemers vertrokken - voor zover bekend is geworden - medio januari 1980 in drie groepjes via Brussel, Rome, Athene en Koewelt naar Aden. Het eerste groepje vertrok op 19 januari 1980 en bestond uit de volgende personen:

De tweede groep die op 22 januari 1980 vertrok, bestond uit:

derde en laatste groep vertrok op 24 januari 1980. Hiervan maakten deel uit:

In Brussel werd iedere deelnemer in het bezit gesteld van een vals Spaans paspoort, een vliegticket voor een enkele reis naar Aden en een bedrag van 2500 Franse francs, welk geld bedoeld was om de terugreis te betalen.
 In Aden werden bovengenoemde opgevangen door een lid van de P.F.L.P., die op het vliegveld over eigen kantoorruimte bleek te beschikken.
 Na het vervullen van enige formaliteiten werden betrokkenen overgebracht naar het kantoor van de P.F.L.P. in Aden. Toen ook de laatste deelnemers daar waren gearriveerd verhuisde de groep naar een villa even buiten de stad. Zowel het kantoor in Aden als de villa buiten de stad werden door gewapende Palestijnen bewaakt.

was kennelijk de organisator van de reis. Nadat de gehele groep in de villa was ondergebracht en hij enkele zaken met de daar verblijvende Palestijnen had spraken, reisde hij af.
 6 februari 1980 werd de groep overgebracht naar het eigenlijke trainingskamp dat op ongeveer 100 km afstand van Aden is gelegen. Uit gegevens, welke bij het onderzoek bekend zijn geworden, blijkt dat dit waarschijnlijk hetzelfde kamp is waar in juni 1976 een aantal Nederlanders, waaronder leden van de voormalige Rode Hulp, een guerrilla-opleiding hebben ontvangen.
 De guerrilla-opleiding bestond uit theoretische en praktische lessen.
 De theoretische lessen omvatten wapenkunde, militaire tactiek en politieke vorming. Bij de politieke scholing kwam de noodzakelijkheid van internationale solidariteit met en samenwerking tussen revolutionaire strijdgroepen tegen het imperialistische kapitalisme uitgebreid aan de orde.
 De lessen in wapenkunde omvatten de werking, onderhoud en het opheffen van storingen van verschillende soorten automatische geweren, zoals Kalaschnikov, M-16, AR-10 en Fal; machinepistolen, twee van Engels fabrikaat en Schmeisser; verschillende typen pistolen, onder andere Tokarev, Makarov, Browning-FN, Walther, Luger en Beretta, handgranaten van Amerikaanse, Chinese, Engelse en Russische makelij, granaatwerpers en lichte mortieren.
 Ook werden lessen gegeven inzake het vervaardigen van bommen en het plaatsen hiervan.

De praktische lessen bestonden naast lichamelijke oefeningen, welke iedere morgen werden gegeven, uit ongewapend gevecht en schietoefeningen met verschillende typen wapens in verschillende standen, waarbij de aanvalsmatigheden zo dicht mogelijk werden benaderd.
 Op het schietterrein dienden de cursisten enkele explosieve ladingen aan te brengen en scherp te stellen. Het laten exploderen van de explosieven hield de instructeur in eigen hand.
 Het kamp werd aan de buitenzijde bewaakt door Zuid-Jemenistische militairen, in het kamp zelf zorgden de Palestijnen voor de bewaking; ook de cursisten moesten meermalen 's nachts wacht lopen.
 Tijdens de opleiding voerden de Spanjaarden Arabische namen. Begin april vertrokken 3 ETA-leden met de Air Kuwait via Kuwait en Amsterdam naar Brussel, vanwaar zij verder reisden naar Madrid.
 De overige cursisten verbleven tot half mei in Zuid-Jemen. De Spaanse politie acht het niet uitgesloten dat deze 3 ETA-leden, te weten:

die door de organisatie van ETA-Militair in grote haast werden teruggeroepen, zijn ingezet bij acties welke in april en begin mei in Spanje werden uitgevoerd.
 De tweede groep verliet Zuid-Jemen op 14 mei 1980 en volgden dezelfde reisweg. De groep bestond uit:

De derde en laatste groep bestaande uit:

en

Uit het feit dat in Parijs kennelijk geprobeerd is de daar aanwezige hulzen opnieuw van lading en kogels te voorzien, zou kunnen worden geconcludeerd dat de beschikbare hoeveelheid munitie voor deze wapens niet onbeperkt is.

Ten slotte kan nog worden medegedeeld dat

op 10 juli 1980 werden uitgeleverd aan de Duitse justitiële autoriteiten.

B. Bomaanslag contra kantoor van de Deutsche Bundesbahn te Parijs

In de late avond van 9 juli 1980 veroorzaakte een zware explosie aanzienlijke schade aan het kantoor van de Deutsche Bundesbahn, gevestigd aan de Rue Cordocet te Parijs. Een gevonden identiteitsbewijs leidde nog dezelfde nacht tot de aanhouding van:

Betrokkenen werden eerder, op 13 mei 1977, aangehouden verdacht van medeplichtigheid aan de moord op een nachtwaker van de autofabriek Renault en ter zake van lidmaatschap van een terroristische groepering, genaamd NAPAP (Noyau Armé pour l'Autonomie du Peuple = gewapende cel voor de autonomie van het volk). Zij werden tot vrijheidsstraffen veroordeeld.

Medio april van dit jaar werden zij in vrijheid gesteld.

Een vierde verdachte in deze moordzaak, genaamd _____, is nog steeds

gedetineerd. Ook de moord op de Boliviaanse Ambassadeur, gepleegd te Parijs op 11 mei 1975 en een poging tot moord op de Spaanse Militaire Attaché, gepleegd te Parijs op 8 oktober 1975, worden aan de NAPAP toegeschreven, doch het bewijs hiervoor kon tot op heden niet worden geleverd.

Tijdens hun detentie, in maart 1979, gingen _____ en _____ in hongerstaking. Zij eisten verzachting

van het gevangenisstelsel en verklaarden zich solidair met de Rote Armee Fraktion.

Hoewel tot op heden geen aanwijzingen zijn gevonden, die duiden op contacten tussen de NAPAP en de RAF is men in Frankrijk van mening, dat de bomaanslag gezien moet worden als een protest tegen de uitspraak van een rechtbank te Parijs, die op 9 juli 1980 bepaalde dat de uitlevering van _____ en vier andere vrouwen die samen met haar op 5

mei 1980 in een woning aan de Rue Flatter te Parijs waren aangehouden, toelaatbaar was.

De vrouwen werden, zoals in voorgaand bericht vermeld, op 10 juli 1980 aan de Duitse autoriteiten overgedragen.

C. Bomaanslag op magazijn van Duitse firma Bayer in Senouillet/Frankrijk

Op 14 juli 1980 veroorzaakte een geïmproviseerd explosief zware schade aan een magazijn van een dochteronderneming van BAYER aan de Rue de Osines te Senouillet, nabij Toulouse. Op de muur van het magazijn waren in het Frans de volgende leuzen gekalkt:

'Geen uitlevering', 'Geen Europa van multinationals en terreurstaten' en 'De bommenleggers van de laatste waarbaren'.

In de laatste maanden werden in Toulouse meerdere bomaanslagen gepleegd:

- op 29 maart 1980 explodeerde een bom bij een politiebureau; de aanslag werd opgeëist door de 'Action Directe';
 - op 6 april 1980 werd een bomaanslag gepleegd op een computercentrale van de firma Honeywell en
 - op 9 april 1980 één op een computercentrale van Phillips.
- Deze twee aanslagen werden eveneens opgeëist door de 'Action Directe' én een groepering 'Clodo' genaamd, die verklaarde deze aanslagen te hebben uitgevoerd als protest tegen het misbruik van computersystemen.
- op 18 april 1980 ontplofte er een bom bij een militair object. Tot op heden eiste niemand de verantwoordelijkheid daarvoor op.

De Oostenrijkse identiteitskaarten genoemd onder nrs. 7 t/m 13 en 15 t/m 17 zijn zeer waarschijnlijk afkomstig van inbraken in Gemeentehuizen in Oostenrijk, waarvan er in de afgelopen jaren meerdere werden gepleegd. Vrouwen met personalia, zoals op deze identiteitskaarten vermeld, bestaan in Oostenrijk niet.

In bedoelde woning werden ook, zoals vermeld, munitie van verschillend kaliber en munitiedelen aangetroffen, waaronder een aantal reeds verschoten hulzen, kaliber 9 mm, long. Bij onderzoek is gebleken dat deze hulzen zijn verschoten met een in Polen vervaardigd machinepistool, merk WZ 63. Hetzelfde wapen is gebruikt bij de moord en de poging tot moord op Nederlandse douanebeambten, gepleegd te Kerkrade, d.d. 1 november 1978.

Uit aangetroffen sporen kan worden geconcludeerd dat men kennelijk bezig is geweest de hulzen opnieuw te laden.

Uit munitiedelen, welke werden aangetroffen na misdrijven waarvoor de R.A.F. de verantwoordelijkheid heeft opgeëist, blijkt dat Duitse terroristen de beschikking hebben over ten minste drie machinepistolen van het merk WZ 63; t.w.:

- één gebruikt bij moord en poging tot moord te Kerkrade, d.d. 01-11-1978, gebruikt bij bankoverval te Essen d.d. 03-08-1977, hulzen aangetroffen te Parijs d.d. 05-05-1980;
- één gebruikt bij de bevrijding van _____ te Berlijn d.d. 27-05-1978;
- één gebruikt bij de ontvoering van dr. _____ en moord op de hem begeleidend politieambtenaren te Keulen d.d. 05-09-1978.

geheimhouding door het belang van de Staat wordt geboden – zonder daartoe gerechtigd te zijn, onder zich heeft genomen en onder zich heeft gehouden.'

Overwegingen

Met betrekking tot deze bewezenverklaring citeert het hof artikel III, 1 van het Besluit van 5 augustus 1972 houdende regeling van de taak, de organisatie, de werkwijze en samenwerking van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, luidende:

'Er is een Binnenlandse Veiligheidsdienst die tot taak heeft:

- a. het inwinnen van gegevens omtrent organisaties, groeperingen en personen ten aanzien waarvan, gezien hun doelstellingen of feitelijke werkzaamheden, ernstige vermoedens bestaan dat zij een gevaar vormen voor het voortbestaan van de democratische rechtsorde in de Staat of dat van hen schade te duchten is voor de veiligheid of andere gewichtige belangen van de Staat;
- b. het bevorderen van maatregelen ter beveiliging van gegevens waarvan de geheimhouding door het belang van de Staat geboden is en van die sectoren van de overheidsdienst en van het bedrijfsleven die van vitaal belang zijn voor het instandhouden van het maatschappelijk leven.'

het hof vervolgde met de overweging 'dat deze taak slechts kan worden vervuld indien in het bijzonder de identiteit van de personen van wier diensten bij het inwinnen van die gegevens gebruikt wordt gemaakt niet publiekelijk bekend is; dat daarom de identiteit van deze personen – en in uitzonderlijke gevallen van één persoon – een gegeven is, waarvan de geheimhouding door het belang van de Staat geboden wordt; dat zulks te meer klemt nu de Staat een bijzondere verantwoordelijkheid blijkt te erkennen voor de veiligheid van deze personen, die in hun functie een meer dan normaal risico dragen; dat toch artikel I, 4 van dat Besluit de hoofden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten uitdrukkelijk opdraagt de zorg voor het naar behoren waarborgen van de veiligheid van de hiervoor bedoelde personen; dat deze veiligheid uiteraard in het bijzonder gewaarborgd wordt door het niet bekend worden van niet publiekelijk bekende relaties van deze personen met genoemde diensten.'

Het hof heeft in het midden gelaten of de in de garage aangetroffen foto's en negatieven in oktober 1977 'niet meer up to date, incompleet, onzuiver en niet gesystemiseerd of recatalogiseerd waren en ook afbeeldingen van niet bij de binnenlandse Veiligheidsdienst betrokkenen toonden, nu vaststaat, dat een groot aantal – in totaal ongeveer 170 – foto's en negatieven bij de B.V.D. te werk gestelde personen voldoende herkenbaar tonen.'

Strafmaat

Ten aanzien van de strafmaat overwoog het hof: 'dat de door de rechtbank opgelegde hoofdstraf naar het oordeel van het hof onvoldoende recht doet weidervaren aan de ernst van de door haar bewezen geachte feiten; dat het hof naast die feiten ook nog bewezen heeft verklaard hetgeen de verdachte onder B is tenlastagelegd.' Ook het hof sprak de verbeurdverklaring uit van een geweer, en de onttrekking aan het verkeer van een revolver, patronen, een catalogus betreffende vuurwapens, een houder voor een FN-pistool, een hoeveelheid gegevens betreffende prominente Nederlanders, een kruispeller, een koffertje met filmrolletjes en strips met negatieven, brochures en diverse bescheiden. De teruggave werd gelast van een aantal in beslag genomen, nog niet teruggave voorwerpen (deze zijn opgenomen aan het eind van de weergave van het vonnis van de Rotterdamse rechtbank in het Journaal d.d. 18 mei 1979). Tenslotte verklaarde het hof niet in staat te zijn een last tot teruggave te geven t.a.v. de andere in beslag genomen goederen (w.o. de persoonsgegevens en foto's van B.V.D.-functionarissen).

II. BUITENLAND

A. Conspiratieve woning aan de Rue Flatter 4 te Parijs

In aansluiting op Journaal Berichtgeving Terrorisme, no. 80-06, Buitenland onder B, werd nog vernomen dat in de woning nog twee zwart-wit foto's werden aangetroffen waarop de gezochte terroristen:

staat afgebeeld.

Beide foto's werden in de woning aan de Rue Flatter gemaakt. Dit bevestigt het vermoeden dat Inge VIETT met de in Parijs aangehouden verdachten in persoonlijk contact zou hebben gestaan.

staat sedert 13-11-1978 gesignaleerd ter zake:

- a. lidmaatschap van een criminele groepering;
- b. mededaderschap van de moord op de voorzitter van het 'Kammergericht' te Berlijn Mr. , gepleegd op 10-11-1974;
- c. ontvoering van de Berlijnse politicus , gepleegd op 27-02-1975;
- d. het deelnemen aan gewapende overvallen d.d. 10-09-1974 op een bank te Berlijn Spandau; 02-12-1974 op een bank te Berlijn-Charlottenburg; 17-02-1975 op een bank te Berlijn Steglitz; 30-07-1975 op een bank te Berlijn Britz en 31-07-1975 op een bank te Berlijn Schmargendorf. Na op 10-09-1975 te Berlijn te zijn aangehouden, ontvluchtte zij in de nacht van 6 op 7 juli 1976 uit de vrouwengevangenis te Berlijn.
- e. Tenslotte nam zij op 28 mei 1978 deel aan de bevrijding uit de gevangenis te Berlijn van

De in deze woning aangehouden

bleken in het bezit te zijn van een groot aantal vervalste paspoorten en identiteitskaarten, waaronder één Nederlands paspoort. Van het Bundeskriminalamt werd een opgave ontvangen van deze identiteitspapieren, met het verzoek na te gaan of een of meer van deze identiteitspapieren gedurende het afgelopen jaar werden gebruikt bij grensoverschrijdingen en/of hotelboekingen, etc. Via een telexbericht aan combinatie Algo, Regnr. 12007/80 d.d. 7 juli 1980 werden de bijzonderheden van deze identiteitspapieren verspreid en werd het verzoek van de Duitse autoriteiten onder de aandacht gebracht. De gegevens van de aangetroffen paspoorten en identiteitsbewijzen, aangevuld met informatie betreffende de herkomst, volgen hieronder: